

Arrest

nr. 116 802 van 13 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 12 oktober 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 juni 2007 houdende het bevel tot terugbrenging (bijlage 38).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 16 september 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 1 oktober 2013.

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat M. MAJD TEYMOURI en haar voogd W. REYNDERS en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Over de ontvankelijkheid

De Raad stelt ambtshalve de onontvankelijkheid van voorliggend beroep vast.

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de

vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld: *"Het beroep tot nietigverklaring lijkt onontvankelijk."*

De Raad merkt tevens op dat het niet ter discussie staat dat de verzoekende partij een niet-begeleide minderjarige vreemdeling is. Overeenkomstig artikel 9, § 1 van Titel XIII - Hoofdstuk VI : Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen zoals opgenomen in artikel 479 van de Programmawet (I) van 24 december 2002 is de voogd van de niet-begeleide minderjarige vreemdeling ermee belast zijn pupil te vertegenwoordigen in het kader van alle rechtshandelingen, van de procedures bedoeld in de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, alsmede van alle andere bestuurlijke of gerechtelijke procedures. Uit voormelde bepaling blijkt dat de niet-begeleide minderjarige vreemdeling enkel een asielaanvraag kan instellen zonder door zijn voogd te worden vertegenwoordigd. Wat de beslissingen betreft die in het kader van de vreemdelingenwet worden genomen, komt het aan de voogd toe in zijn hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger om, na overleg met de minderjarige, te beslissen of al dan niet beroep moet worden ingesteld en om de voorziene rechtsmiddelen aan te wenden (cf. ook amendement bij ontwerp van Programmawet (I), Parl.St. Kamer 2002-03, nr. 2140/015, 27). Een niet-begeleide minderjarige is dan ook onbekwaam om in persona een beroep tot nietigverklaring tegen beslissingen die in toepassing van de vreemdelingenwet werden genomen bij de Raad in te dienen." Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 1 oktober 2013 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt gehoord te worden, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst gehoord te worden. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening gehouden worden. Ter terechtzitting van 19 november 2013, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 16 september 2013 opgenomen grond, stelt zij stelt dat in asielzaken nooit tot onontvankelijkheid van het beroep wordt beslist in geval de jongere zelf beroep indient zonder de voogd, dus zij vraagt zich af waarom in de beschikking wordt gesteld dat een beroep ingediend zonder de voogd onontvankelijk is. Zij gaat ook in op de bestreden beslissing zelf waarbij zij stelt dat de voogd de nodige stappen heeft ondernomen en tot de vaststelling gekomen is dat er in Senegal geen begeleiding bestaat voor haar. De advocaat van de verzoekende partij geeft aan in haar synthesesmemorie artikelen van het IVRK en het recht om gehoord te worden te hebben aangehaald. Als de minderjarige in staat was om te worden gehoord, dan is het niet logisch dat hij niet in staat wordt geacht om een beroep in te dienen en dat dit onontvankelijk verklaard zou worden. De advocaat van de verzoekende partij duidt erop dat de verzoekende partij op het ogenblik van het beroep het vereiste onderscheidingsvermogen had, zij was immers bijna 15 jaar. Voor het overige verwijst de advocaat van de verzoekende partij naar het verzoekschrift en stelt zij dat nooit enig onderzoek werd verricht naar een oplossing in het land van herkomst. De ouders van de verzoekende partij hebben nooit voor haar gezorgd en zij werd slecht behandeld in de Koranschool, wat elementen uitmaken die niet makkelijk te bewijzen zijn.

De verwerende partij verwijst naar de bestaande regelgeving en de bestaande rechtspraak bij de Raad. De wet is zeer duidelijk. Zij verwijst tevens nog naar de nota met opmerkingen.

2. Gezien de verzoekende partij een niet-begeleide minderjarige vreemdeling is, dient zij aldus vertegenwoordigd te worden door haar voogd, zoals ook in de beschikking van 16 september 2013 uitdrukkelijk wordt aangegeven. Aangezien het verzoekschrift door de verzoekende partij in eigen naam werd ingediend en niet als wettelijk vertegenwoordigd door haar voogd, dient bijgevolg te worden vastgesteld dat voorliggend beroep onontvankelijk is.

Daar waar de verzoekende partij stelt dat in asielzaken nooit tot onontvankelijkheid van het beroep wordt beslist in geval de jongere zelf beroep indient zonder de voogd en zij zich afvraagt waarom in de beschikking wordt gesteld dat een beroep ingediend zonder de voogd onontvankelijk is, dient te worden

vastgesteld dat de verzoekende partij zich hierbij niet alleen beperkt tot een blote bewering, maar wordt tevens erop gewezen dat in de relevante bepaling van de programmawet van 24 december 2002 waarnaar in de beschikking van 16 september 2013 uitdrukkelijk verwezen wordt, uitdrukkelijk gesteld wordt dat ook voor het aanwenden van de rechtsmiddelen de voogd bevoegd is, hetgeen eveneens in voormelde beschikking wordt aangegeven. Daar waar de verzoekende partij stelt dat zij op het ogenblik van het beroep het vereiste onderscheidingsvermogen had, daar zij bijna 15 jaar was, dient erop gewezen te worden dat de verzoekende partij geboren is op 1 januari 1999 en het verzoekschrift werd ingediend op 12 oktober 2012, zodat de verzoekende partij slechts dertien jaar was. De bewering van de verzoekende partij in dit verband mist derhalve hoe dan ook feitelijke grondslag.

Het overige betoog van de verzoekende partij, dat de grond van de zaak betreft, doet niet ter zake, daar *in casu* slechts de ontvankelijkheid van het beroep aan de orde is.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van de vereiste procesbekwaamheid, niet ontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien januari tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET